

201205854/1/V1.

Datum uitspraak: 23 januari 2013

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 15 mei 2012 in zaak nr. 11/35305 in het geding tussen:

, mede voor haar minderjarige kinderen, (hierna: de
vreemdeling),

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 16 februari 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 13 oktober 2011 (hierna: het besluit) heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 mei 2012 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij besluit van 20 augustus 2012 heeft de minister het door de vreemdeling gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

De vreemdeling heeft hiertegen beroep ingesteld. Het beroepschrift is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Op 1 januari 2013 is de Wet aanpassing bestuursprocesrecht in werking getreden. Uit het daarbij horende overgangsrecht volgt dat het recht zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van deze wet op dit geding van toepassing blijft.

2. De vreemdeling heeft in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) een mvv-aanvraag ingediend voor verblijf bij (hierna: de referent), naar gesteld haar echtgenoot en de vader van haar kinderen, houder van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, verleend krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

3. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan een vreemdeling die als die als echtgenoot of als minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd

binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

4. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 september 2006 in zaak nr. 200603951/1; www.raadvanstate.nl) dient een mvv-aanvraag in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, te worden beoordeeld aan de hand van die bepaling.

5. Ingevolge artikel 4:2, tweede lid, van de Awb is het aan de aanvrager om de gegevens en bescheiden te verschaffen die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Het is derhalve aan de vreemdeling om in de bestuurlijke fase de feitelijke gezinsband aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet beëdigde tolken en vertalers (hierna: de Wbtv) maakt de Immigratie- en Naturalisatiedienst in het kader van het vreemdelingenrecht uitsluitend gebruik van beëdigde tolken en vertalers.

Ingevolge het tweede lid kan de minister van Justitie bij ministeriële regeling instanties en organen aanwijzen die in het kader van het vreemdelingenrecht ook gehouden zijn gebruik te maken van beëdigde tolken vertalers.

Volgens paragraaf C2/6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 dienen de gezinsleden, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk te hebben behoord tot diens gezin. De bewijslast omtrent het in het land van herkomst feitelijk tot het gezin behoord hebben, ligt bij de hoofdpersoon. Hiervan dient in beginsel – indicatief – bewijs te worden overgelegd. Indien dit niet mogelijk is, dienen hierover aanvullende gegevens en/of plausibele, aannemelijke en consistente verklaringen te worden verstrekt.

6. De rechtbank heeft overwogen dat de minister bij zijn beoordeling of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat zij en haar kinderen feitelijk tot het gezin van de referent hebben behoord, ten onrechte gebruik heeft gemaakt van het verslag van de identificerende gehoren van de vreemdeling en haar drie oudste kinderen op de Nederlandse ambassade te Bangkok, omdat de verslaglegging van deze gehoren onzorgvuldig is. De rechtbank heeft daarvoor redengevend geacht dat in het verslag niet is vermeld wanneer en door wie de gehoren zijn afgenomen en het verslag is opgemaakt, dat het verslag niet is ondertekend, dat uit het verslag niet blijkt in welke taal de gehoren hebben plaatsgevonden en of daarbij gebruik is gemaakt van een tolk, en dat niet blijkt of aan de vreemdeling en haar drie oudste kinderen de weergave van hun verklaringen is voorgehouden en of hun de gelegenheid is geboden daarop correcties en aanvullingen aan te brengen.

7. De minister klaagt in de eerste grief dat de rechtbank dit ten onrechte heeft overwogen. Hij voert hiertoe aan dat de rechtbank niet heeft

onderkend dat de ambassademedewerkers die de identificerende gehoren hebben afgenomen hoogopgeleid en ervaren zijn en dat zij voorafgaand zijn gescreend op hun beheersing van het Engels. Voorts heeft de bij deze procedure betrokken beslismedewerker zich ervan vergewist dat de gehoren op zorgvuldige wijze zijn afgenomen, aldus de minister. Volgens de minister is het gehoor in het Engels en het Thai afgenomen door het plaatsvervangend hoofd Algemene en Consulaire Zaken van de Nederlandse ambassade te Bangkok, in het bijzijn van een collega die Nederlands, Engels en Thai spreekt, en met behulp van een door de vreemdeling meegenomen tolk vertaald in het Birmees. Naderhand heeft voornoemde interviewer aan de beslismedewerker medegedeeld dat de vreemdeling en haar drie oudste kinderen hebben verklaard de hun gestelde vragen goed te hebben begrepen, aldus de minister. Voorts voert de minister aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de verklaringen van de vreemdeling en haar drie oudste kinderen en die van de referent dusdanig van elkaar afwijken, dat dit niet kan worden verklaard door gebrekkige verslaglegging.

7.1. De minister klaagt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij bij zijn beoordeling ten onrechte gebruik heeft gemaakt van het verslag van de identificerende gehoren van de vreemdeling en haar drie oudste kinderen. De rechtbank is eraan voorbijgegaan dat de minister in het besluit heeft aangegeven wanneer en in welke taal de gehoren zijn afgenomen en op welke wijze daarbij een tolk betrokken was. Voorts heeft de minister toegelicht door wie de gehoren zijn afgenomen en dat de betrokken beslismedewerker zich ervan heeft vergewist dat dit op zorgvuldige wijze is gebeurd. Dat dit niet uit het verslag zelf blijkt en dat het verslag niet is ondertekend, maakt niet dat de gehoren en de verslaglegging daarvan reeds daarom niet zorgvuldig tot stand zijn gekomen, te minder nu de vreemdeling de juistheid van de door de minister gegeven toelichting niet heeft betwist. Voorts is van belang dat de minister heeft aangegeven dat de betrokken interviewer naderhand heeft medegedeeld dat de vreemdeling en haar drie oudste kinderen hebben verklaard de hun tijdens de gehoren gestelde vragen goed te hebben begrepen, terwijl uit het verslag niet blijkt dat dit niet het geval is, noch dat de interviewer zijn vragen niet op een correcte en adequate wijze heeft gesteld of dat de vreemdeling en haar drie oudste kinderen niet voldoende in de gelegenheid zijn gesteld daarop antwoord te geven. Dat de minister de vreemdeling en haar drie oudste kinderen niet in staat heeft gesteld aanvullingen en correcties op het verslag in te dienen, doet aan het voorgaande niet af, nu er geen rechtsregel is die de minister hiertoe verplicht.

De grief slaagt.

8. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de minister overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

9. De minister heeft zich in het besluit op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij en haar kinderen ten

tijde van belang feitelijk tot het gezin van de referent behoorden, omdat de vreemdeling en haar drie oudste kinderen en de referent tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Deze verklaringen gaan over het werk van de referent, de reden voor het niet samenwonen van de vreemdeling en de referent, het al dan niet wonen van de vreemdeling bij haar ouders en de leeftijden van de kinderen. De minister heeft voorts bij zijn standpunt betrokken dat de referent heeft verklaard dat tijdens zijn afwezigheid zijn oudste broer de zorg over de vreemdeling en haar kinderen had en dat deze broer de belangrijke beslissingen nam voor het gezin, en dat de vreemdeling heeft verklaard dat haar jongste kind is verwekt door deze broer.

10. De vreemdeling heeft, onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 21 december 2010 in zaken nrs. 10/17072 en 10/23671, aangevoerd dat de minister ten onrechte de door haar in bezwaar tegen de tegenstrijdigheden ingebrachte argumenten en de overeenkomsten tussen de verklaringen niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Voorts heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister niet heeft onderkend dat zij en haar kinderen niet gewend zijn aan het gebruik van geboortedata en dat niet valt in te zien waarom het kennen van de geboortedata van belang is, nu door middel van DNA-onderzoek is vastgesteld dat zij familie van elkaar zijn. Volgens de vreemdeling heeft de minister voorts niet onderkend dat haar kinderen te jong waren om gedetailleerd op de hoogte te zijn van het werk van de referent. Daarnaast heeft de minister niet onderkend dat de referent door economische omstandigheden gedwongen was zijn gezin te verlaten en dat de omstandigheid dat zijn broer zijn rol als gezinshoofd heeft waargenomen, niet meebrengt dat de feitelijke gezinsband tussen de referent en zijn gezin is verbroken, aldus de vreemdeling.

10.1. De uitspraak van de rechtbank waarnaar de vreemdeling heeft verwezen is door de Afdeling bij uitspraak van 6 juni 2012 in zaak nr. 201100776/1/V4 (www.raadvanstate.nl) vernietigd, zodat daaraan reeds daarom niet de door de vreemdeling toegekende waarde kan worden gehecht. Anders dan de vreemdeling heeft gesteld, heeft de minister in het besluit hetgeen in de bezwaarfase is aangevoerd tegen de tegenstrijdigheden in de verklaringen, bij zijn beoordeling betrokken. De stellingen van de vreemdeling dat zij niet gewend is om geboortedata te gebruiken en dat haar kinderen te jong waren om op de hoogte te zijn van het werk van de referent, wat hiervan ook zij, laten onverlet dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling en de referent tegenstrijdig hebben verklaard over het werk van de referent, de reden dat zij niet samenwoonden en het al dan niet wonen van de vreemdeling bij haar ouders. De vreemdeling heeft immers verklaard dat de referent heeft gewerkt in India en Maleisië, dat zij en de referent samenwoonden met haar ouders en dat zij en de referent in de negen maanden voor diens vertrek niet samenwoonden omdat hij weg moest om geld te verdienen, terwijl de referent heeft verklaard dat hij landbouwer en handelaar in scooters was, dat hij in Thailand heeft gewerkt en dat hij vanaf 2004 student was en geld kreeg van zijn ouders en zijn oom, maar niet dat hij heeft samengewoond met de ouders van de vreemdeling. De

omstandigheid dat de verklaring van de vreemdeling en die van de referent mogelijk op andere punten wel overeenkomen, neemt niet weg dat haar verklaring op essentiële punten verschilt van die van de referent, waarvoor zij geen plausibele verklaring heeft gegeven.

De beroepsgrond faalt.

11. De vreemdeling heeft aangevoerd dat, nu uit DNA-onderzoek blijkt dat de referent de biologische vader is van haar vijf oudste kinderen, daarmee ook de gezinsband tussen hen is bevestigd en dat het identificerend gehoor hieraan niet kan afdoen.

11.1. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor onder 10.1. is overwogen heeft de minister zich op grond van de tussen de verklaring van de vreemdeling en de verklaring van de referent geconstateerde tegenstrijdigheden in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij en haar kinderen ten tijde van belang feitelijk behoorden tot het gezin van de referent. Dat uit DNA-onderzoek blijkt dat de vijf oudste kinderen biologische kinderen zijn van de referent, doet hieraan niet af, omdat daarmee niet aannemelijk is gemaakt dat zij ten tijde van belang feitelijk behoorden tot het gezin van de referent.

De beroepsgrond faalt.

12. De vreemdeling heeft aangevoerd dat uit het verslag van de gehoren van haar drie oudste kinderen niet blijkt dat de minister rekening heeft gehouden met hun minderjarigheid, terwijl hij hiertoe verplicht was ingevolge artikel 12 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK) en volgens de 'Guidelines on child friendly justice' van het Comité van ministers van de Raad van Europa.

12.1. Nu de minister zich reeds op grond van de tussen de verklaring van de vreemdeling en de verklaring van de referent geconstateerde tegenstrijdigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij en haar kinderen ten tijde van belang feitelijk behoorden tot het gezin van de referent, behoeft hetgeen de vreemdeling omtrent de gehoren van haar drie oudste kinderen heeft aangevoerd, geen bespreking.

De beroepsgrond faalt.

13. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister het besluit niet zorgvuldig heeft voorbereid omdat hij bij de identificerende gehoren op de ambassade geen gebruik heeft gemaakt van een beëdigde tolk.

13.1. Nederlandse ambassades en consulaten worden niet vermeld in artikel 28, eerste lid, van de Wbtv als diensten of instanties die zijn gehouden om in het kader van het vreemdelingenrecht uitsluitend gebruik te maken van beëdigde tolken en vertalers. Evenmin zijn zij ingevolge een ministeriële regeling krachtens het tweede lid als zodanig aangewezen. Dat de minister bij de identificerende gehoren geen gebruik heeft gemaakt van een beëdigde tolk, leidt derhalve niet tot de conclusie dat hij het besluit niet zorgvuldig heeft voorbereid.

De beroepsgrond faalt.

14. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister in strijd met artikelen 4:7 en 4:8 van de Awb heeft gehandeld door haar en de referent niet in de gelegenheid te stellen een zienswijze in te dienen in reactie op het verslag van de gehoren.

14.1. Anders dan de vreemdeling heeft aangevoerd; heeft de minister aldus niet in strijd met artikelen 4:7 en 4:8 van de Awb gehandeld. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 10 oktober 2012 in zaak nr. 201200425/1/V1 (www.raadvanstate.nl) kan een eventueel aan het primaire besluit klevend gebrek worden hersteld door het horen in bezwaar. De vreemdeling heeft niet onderkend dat een eventueel gebrek genoegzaam is hersteld doordat zij en de referent de gelegenheid hebben gehad om in bezwaar op het verslag van de gehoren te reageren.

De beroepsgrond faalt.

15. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister het besluit ten onrechte niet heeft getoetst aan artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

15.1. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat de Vw 2000 buiten artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, geen grond biedt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel ter bescherming van 'family life', als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, en dat de beoordeling van de toepassing van artikel 8 van het EVRM buiten voormelde bepalingen plaats dient te vinden in de procedure over een verblijfsvergunning regulier (onder meer de uitspraak van 19 oktober 2010 in zaak nr. 201001188/1/V1; www.raadvanstate.nl).

De beroepsgrond faalt.

16. De vreemdeling heeft aangevoerd dat het besluit in strijd is met richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 23 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71; hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming (PB 2004 L 203, met rectificatie in PB 2005 L 204; hierna: de Definitierichtlijn).

16.1. Volgens artikel 3, tweede lid, aanhef en onder c, van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze niet van toepassing indien de gezinshereniger toestemming heeft in een lidstaat te verblijven uit hoofde van subsidiaire vormen van bescherming overeenkomstig internationale verplichtingen, nationale wetgevingen of in de lidstaten gebruikelijke praktijken. Hieruit volgt dat de Gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op de referent en de vreemdeling.

Volgens artikel 2, aanhef en onder h, van de Definitierichtlijn vallen onder het begrip 'gezinleden' in de zin van deze richtlijn alleen leden van het gezin die in dezelfde lidstaat aanwezig zijn als de persoon aan wie de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus is verleend. Hieruit volgt dat de Definitierichtlijn niet van toepassing is op de vreemdeling.

De beroepsgrond faalt.

17. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister heeft gehandeld in strijd met artikel 24 gelezen in samenhang met artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de artikelen 3 en 20 van het IVRK, doordat hij het belang van haar kinderen om met de referent herenigd te worden niet als zelfstandig belang bij zijn beoordeling heeft betrokken. De minister heeft derhalve het besluit niet zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd, aldus de vreemdeling.

17.1. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 7 februari 2012 in zaak nr. 201103064/1/V2 (www.raadvanstate.nl), is het Handvest juridisch bindend geworden met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Gelet op artikel 51, eerste lid, van het Handvest, is het Handvest gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Nu de vreemdeling niet onder het toepassingsbereik van voormelde richtlijnen valt en geen concrete feiten of omstandigheden heeft vermeld waaruit dient te worden afgeleid dat haar situatie anderszins aanknopingspunten heeft met het recht van de Unie, valt deze zaak niet binnen de materiële werkingssfeer van het Handvest. Het betoog faalt in zoverre.

Uit voormelde uitspraak van de Afdeling van 7 februari 2012 volgt eveneens dat artikel 3 van het IVRK rechtstreekse werking heeft in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van een kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat het eerste lid van artikel 3 van het IVRK, gelet op de formulering ervan, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Wel dient door de bestuursrechter in dit verband te worden getoetst of het bestuursorgaan zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en aldus bij de uitoefening van zijn bevoegdheden binnen de grenzen van het recht is gebleven. Deze toets heeft een terughoudend karakter. Het besluit geeft er geen blijk van dat de minister zich, gezien in het licht van artikel 3 van het IVRK, onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de kinderen van de vreemdeling, nu hij daarin hun minderjarigheid heeft onderkend. Dit onderdeel van het betoog faalt.

In artikel 20 van het IVRK is bepaald dat een kind dat tijdelijk of blijvend het verblijf in het gezin waartoe het behoort, moet missen, of dat men in zijn of haar eigen belang niet kan toestaan in het gezin te blijven, recht op bijzondere bescherming en bijstand van staatswege, en dat de staten die partij zijn een andere vorm van zorg waarborgen voor dat kind.

Reeds omdat de vreemdeling niet heeft toegelicht op welke wijze dit artikel verband houdt met het recht op toegang tot of verblijf in een staat, faalt dit onderdeel van het betoog eveneens.

De beroepsgrond faalt.

18. Aan de hiervoor niet besproken beroepsgrond wordt niet toegekomen. Over die grond heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder

voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop die betrekking heeft en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die beroepsgrond valt thans diensgevolge buiten het geschil.

19. Het inleidend beroep is ongegrond.

20. Het besluit van 20 augustus 2012 is een besluit als bedoeld in artikel 6:18, eerste lid van de Awb. De Afdeling zal dit besluit ingevolge artikel 6:19, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Awb, in de beoordeling betrekken.

Uit het voorgaande volgt dat aan het besluit van 20 augustus 2012, dat ter uitvoering van de vernietigde uitspraak is genomen, de grondslag is komen te ontvallen. Om deze reden zal de Afdeling dat besluit vernietigen.

21. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 15 mei 2012 in zaak nr. 11/35305;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. verklaart het beroep tegen het besluit van de minister van Buitenlandse Zaken van 20 augustus 2012, kenmerk 0809-04-1652, gegrond;
- V. vernietigt dat besluit.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

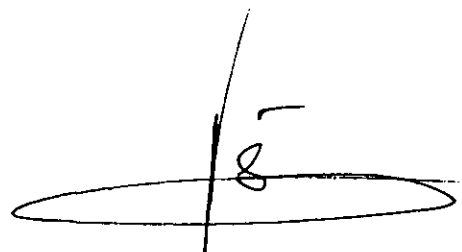
w.g. Groeneweg
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 januari 2013

32-747.

Verzonden: 23 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small 'e' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser